

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.310 van 17 februari 2011
in de zaak A. 190.430/VII-37.922.**

In zake : André DORY
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kristiane Hubrechts
 kantoor houdend te Leuven
 Tiensesteenweg 305
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 november 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 25 september 2008 in zoverre daarbij het beroep van André Dory ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van Brussel-Hoofdstad van 13 maart 2008 wordt verworpen en hem de hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van een geweer, merk ELG, type Flobert, kaliber 6 mm, wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michel Boghe, die loco advocaat Kristiane Hubrechts verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is lid van de schietclub "Shooting Club Bielmair" te Sint-Pieters-Woluwe. Op 25 juni 2007 dient hij bij de gouverneur van Brussel-Hoofdstad een aanvraag in voor de hernieuwing van een vergunning tot het voorhanden hebben van twee wapens, met als motief sportschieten, voor een geweer, merk ELG, type Flobert, kaliber 6 mm, en voor een pistool, merk Vindex, kaliber 6,35 mm. Het aanvraagdossier wordt door de gouverneur ontvangen op 20 november 2007.

3.2. Op 18 januari 2008 brengt de lokale politie zone Montgomery een ongunstig advies uit naar aanleiding van de aanvraag. Het advies verwijst naar

een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 december 2005 waarbij de verzoeker veroordeeld is met drie jaar opschorting van straf, voor het dragen van een vuurwapen zonder wettige reden, naar een minnelijke schikking van 7 juni 2007 met betrekking tot openbare dronkenschap en naar een proces-verbaal van 13 maart 2004 betreffende bedreigingen.

3.3. De gouverneur van Brussel-Hoofdstad deelt op 13 februari 2008 aan de verzoeker mee dat de politie een negatief advies heeft uitgebracht en vraagt hem de elementen mee te delen ter zijner verdediging.

3.4. Op 26 februari 2008 antwoordt de verzoeker dat de feiten, die vermeld worden in het proces-verbaal van 13 maart 2004 waarnaar het advies verwijst, geleid hebben tot het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 december 2005. Hij stelt dat hij door dit arrest is vrijgesproken voor de eerste twee tenlasteleggingen, waaronder de bedreiging, en dat hij enkel is veroordeeld voor de wapendracht zonder wettige reden, waarbij hem opschorting van straf werd verleend voor de duur van drie jaar. Hij stelt voorts dat dit alles betrekking heeft op zijn pistool Vindex en niet op zijn geweer ELG, waarvoor hij de wapenvergunning aanvraagt en dewelke hem werd teruggegeven. Verder werpt hij nog op dat hij beide wapens hield met een geldige vergunning, dat hij lid is van een sportschuttersclub en dat het wapen waarvoor hij de wapenvergunning vraagt een oud collectiewapen is.

3.5. De gouverneur van Brussel-Hoofdstad beslist op 13 maart 2008 de aanvraag van de verzoeker niet in te willigen en beveelt dat hij binnen de acht dagen afstand doet van beide genoemde wapens. Deze beslissing is bij brief van 19 maart 2008 overgemaakt aan de verzoeker.

3.6. Op 2 april 2008 dient de verzoeker beroep in bij de minister van Justitie.

3.7. De minister van Justitie vraagt op 7 april 2008 aan de procureur des Konings een advies met betrekking tot de aanvraag voor een wapenvergunning

alsmede de mededeling van een kopie van het strafblad en de eventuele processen-verbaal met betrekking tot de verzoeker.

3.8. Op 29 april 2008 maakt de procureur des Konings de gevraagde gegevens over aan de gouverneur van Brussel-Hoofdstad. De procureur des Konings geeft een ongunstig advies met betrekking tot de hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen. Hij stelt :

"Ik heb de eer u ter kennis te brengen dat er betreffende de heer Dory André enkel een dossier bestaat betreffende onwettig dragen van een wapen.

Betrokkene werd hiervoor veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven. In beroep werd een arrest uitgesproken door het Hof van Beroep te Brussel op 21 december 2005 (zie afschrift in bijlage). De probatieperiode is nog niet verlopen. Gelet op bovenvermelde feiten, meen ik een negatief advies te moeten geven inzake een aflevering van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen".

Op 9 september 2008 maakt het parket van Leuven ook nog de processen-verbaal over die geleid hebben tot het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 december 2005.

3.9. Op 25 september 2008 beslist de minister van Justitie onder meer om het beroep te verwerpen tegen de beslissing van de gouverneur van Brussel-Hoofdstad van 13 maart 2008 tot weigering van de hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van het geweer.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 32 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) doordat in het bestreden besluit een verkeerde toepassing zou zijn gemaakt van de criteria opgenomen in de gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens en aldus op onwettige wijze zou zijn besloten dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 32 van de wapenwet. Uit het dossier kan volgens hem niet worden afgeleid dat er een probleem is voor wat betreft gerechtelijke antecedenten, geweldplegingen in het gezin of elders, de geestesgesteldheid of de zedelijkheid. Hij stelt dat het gerechtelijk antecedent, met name het materieel ronddragen van het wapen, niet relevant is in het licht van de genoemde omzendbrief, dat er voor het criterium "geweldpleging in het gezin of elders, de geestesgesteldheid en zedelijkheid" geen objectieve elementen zijn en dat hij nooit een gevaar geweest is voor zichzelf, noch voor anderen of voor de openbare orde en veiligheid. De in het bestreden besluit aangehaalde processen-verbaal kunnen volgens hem niet dienen als motivering voor de weigering omdat ze handelen over het incident dat geleid heeft tot het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 december 2005 waarbij hij is vrijgesproken voor elke bedreiging, met of zonder wapen. De verwijzing naar de openbare dronkenschap van de verzoeker zou evenmin van aard zijn om tot het besluit te komen dat is voldaan aan de voorwaarden uit artikel 32 van de wapenwet.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker niet betwist dat op grond van de wapenwet een onderzoek moet gebeuren naar de persoonlijkheid van de betrokkene en de gevolgen van het voorhanden hebben van wapens door de betrokkene voor zichzelf en voor de maatschappij. Zij stelt dat uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 december 2005 blijkt dat de verzoeker schuldig

is bevonden aan het dragen van een wapen zonder wettige reden en zonder vergunning, dat uit het proces-verbaal van de Leuvense politie blijkt dat de verzoeker in reactie op een ruzie met familie zijn pistool is gaan halen en dat uit andere processen-verbaal blijkt dat de verzoeker een drankprobleem heeft. Zij concludeert dat de Federale Wapendienst uit deze feiten kan afleiden dat de betrokkene een potentieel gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid waardoor hij niet het noodzakelijke vertrouwen kan genieten dat moet worden gesteld in een wapenbezitter. Zij stelt voorts dat het motief voor de al dan niet toekenning van een wapenvergunning te dezen in grote mate is bepaald op basis van de persoonlijkheid van de betrokkene, op grond van de feiten vermeld in de processen-verbaal. Zij besluit dat het bestreden besluit in overeenstemming is met de ratio legis van de wapenwet, met name een strenger toezicht op de aflevering van wapenvergunningen.

6. De verzoeker wijst er in zijn memorie van wederantwoord nogmaals op dat hij enkel schuldig is bevonden aan het dragen van een wapen, dat hij voor het wapen over een vergunning beschikte en dat het wapen ongeladen was. Hij stelt dat noch het dragen van een ongeladen wapen zonder iemand te bedreigen, noch het dronken in slaap vallen op de metro beschouwd kan worden als een handeling die een gevaar voor de openbare veiligheid meebrengt. Hij stelt ten slotte dat hij zijn geweer ELG teruggekregen heeft van het openbaar ministerie waardoor het volgens hem onweerlegbaar is dat de maatschappij voldoende vertrouwen heeft in hem.

Beoordeling

7. De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Mem.v.T., Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning of van de toelating tot het voorhanden hebben van wapens is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden alvorens ze zich voordoen.

Noch de wapenwet, noch de uitvoeringsbesluiten bevatten criteria waaraan moet worden voldaan om een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen te verkrijgen. Artikel 11 en artikel 32 van de wapenwet voorzien er wel in dat de gouverneur, en de minister van Justitie in beroep, de wapenvergunning kunnen intrekken wanneer blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren of een bedreiging vormt voor de fysieke integriteit van personen. De gouverneur, en in beroep de minister van Justitie, beschikken bijgevolg over een ruime discretionaire bevoegdheid om de aanvraag tot vergunning of tot hernieuwing van een vergunning te beoordelen. De gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens voorziet er in dat bij de beoordeling van de aanvraag tot vergunning en derhalve ook bij de aanvraag tot hernieuwing van de vergunning, rekening kan worden gehouden met de persoonlijkheid van de aanvrager, in het bijzonder met gerechtelijke antecedenten of met geweldplegingen in het gezin of elders, met zijn geestesgesteldheid en zijn zedelijkheid, alsook met een eventuele gewelddadige politieke activiteit. Het is, volgens de omzendbrief, bijvoorbeeld moeilijk denkbaar dat een vergunning wordt uitgereikt aan een persoon die psychisch onevenwichtig is of die geconfronteerd is met sterke echtelijke conflicten, of die zich regelmatig in dronken toestand bevindt.

De minister van Justitie was in het bestreden besluit van oordeel dat de vergunning niet kon worden uitgereikt omdat de verzoeker meerdere malen in aanraking is gekomen met de politie en een persoonlijkheid heeft die een gevaar kan doen ontstaan voor hemzelf, voor anderen, of voor de openbare orde of veiligheid. De minister heeft de persoonlijkheid van de verzoeker beoordeeld op grond van de feiten die hem bekend waren uit het strafdossier, met name de processen-verbaal en het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 december 2005. Hieruit blijkt dat de verzoeker verwickeld is geweest in een familiale twist, waarbij hij zijn wapen uit zijn kamer is gaan halen, alsook dat hij in dronken toestand is gevonden in een metrostation te Brussel.

Op basis van deze gegevens heeft de minister van Justitie dan ook terecht kunnen oordelen dat er gerechtelijke antecedenten waren waaruit hij vermocht af te leiden dat de persoonlijkheid van de verzoeker een gevaar kan doen ontstaan voor hemzelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid. Daarbij heeft de minister van Justitie conform artikel 32 van de wapenwet geoordeeld. De verzoeker heeft immers in een emotionele opwelling naar aanleiding van een familiale ruzie zijn wapen ter hand genomen, ook al was dit ongeladen.

Wat het proces-verbaal aangaande de openbare dronkenschap betreft, dat door de verzoeker niet wordt tegengesproken, wordt opgemerkt dat de wapenwet niet vereist dat de betrokkene zou zijn veroordeeld voor een misdrijf opdat hem een wapenvergunning kan worden geweigerd. Het is voldoende dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het proces-verbaal voldoende vaststaan en dat hieruit kan worden afgeleid dat de persoonlijkheid van de aanvrager een mogelijk gevaar kan inhouden voor hemzelf, derden of de openbare orde en veiligheid. Het feit dat de verzoeker door het Hof van Beroep uiteindelijk niet werd veroordeeld voor bedreiging met wapens staat er evenmin aan in de weg dat de minister van Justitie toch rekening houdt met de dreiging die kan uitgaan van het feit dat de verzoeker wel degelijk zijn wapen ter hand heeft genomen tijdens de familiale ruzie. De minister van Justitie mag rekening houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, voor zover zij op zichzelf voldoende vaststaan. De teruggave van het in beslag genomen wapen van de verzoeker door het openbaar ministerie betekent niet dat het openbaar ministerie er vertrouwen in heeft dat de verzoeker op correcte wijze met zijn wapens zal omgaan. Het betreffende wapen, met name het geweer, type Flobert, was niet verbeurd verklaard zodat er geen grond aanwezig was om het wapen onder beslag te houden. Dit staat volledig los van de beoordeling die op bestuurlijk niveau gebeurt omtrent het al dan niet verlenen van de wapenvergunning en de beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker in dit opzicht.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

8. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat in het bestreden besluit geen correcte belangenafweging zou zijn gebeurd. De minister van Justitie zou de feiten waarvoor de verzoeker opschorting van straf en een minnelijke schikking heeft gekregen, niet correct hebben afgewogen tegenover de veiligheid en de openbare orde. Daarbij zou de minister van Justitie de feiten niet zorgvuldig hebben geverifieerd en zou hij het arrest van het Hof van Beroep van 21 december 2005 niet hebben onderkend.

9. De verwerende partij antwoordt dat de belangen, betrokken in het dossier, zijn weergegeven in het bestreden besluit en dat ze concreet geëvalueerd zijn op basis van de feiten in de processen-verbaal en het negatieve advies van de politie.

Beoordeling

10. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en dat de beslissing gegrond moet zijn op een correcte feitenvinding.

Uit verscheidene processen-verbaal uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een ernstige familiale ruzie heeft gehad met zijn broers en dat hij daarbij zijn wapen in de hand heeft genomen, alsook dat hij zich in een toestand van openbare dronkenschap bevond. Deze feiten worden niet tegengesproken door de verzoeker. Ook heeft de procureur des Konings een negatief advies gegeven op grond van de feiten vermeld in die processen-verbaal. Dat de verzoeker door het Hof van Beroep niet is veroordeeld voor bedreiging met een wapen doet niets af aan het bestaan van de feiten, met name dat de verzoeker naar aanleiding van een ruzie een wapen is gaan halen op zijn kamer.

De minister van Justitie heeft bijgevolg de feiten waarop hij zijn beslissing heeft gebaseerd met de nodige zorgvuldigheid vastgesteld. Vervolgens heeft hij de belangen van de verzoeker op correcte wijze afgewogen tegenover het belang van de openbare orde en veiligheid, zoals bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker roept in een derde middel de schending in van het redelijkheidsbeginsel omdat het bestreden besluit zou zijn genomen op basis van de feiten van openbare dronkenschap en het materieel ronddragen van een wapen binnen de woning, zonder enige dreiging, terwijl het wapen niet geladen was. De verzoeker wijst erop dat hij een blanco strafregister heeft, dat hij een minnelijke schikking heeft betaald voor de openbare dronkenschap, dat hij vrijgesproken is voor bedreiging met een wapen en de opschorting van de uitspraak van de veroordeling verkreeg voor het wederrechtelijk dragen van een wapen. Hij stelt ten slotte dat het wapen een oud collectiestuk is en hij daaraan emotionele waarde hecht.

12. De verwerende partij antwoordt dat de minister bij de beoordeling van de aanvraag niet alleen rekening moet houden met de feiten die de aanvrager heeft gepleegd, maar ook met de karakteristieken van diens persoonlijkheid en met de potentie tot een omgang met wapens in overeenstemming met de bepalingen en doelstellingen van de wet. Zij stelt voorts dat de verzoeker pas in zijn verzoekschrift melding maakt van het feit dat het wapen een collectiestuk betreft met een emotionele waarde. Zij besluit dat bij de beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker en het gevaar voor hemzelf

of de maatschappij met dergelijke overwegingen geen rekening kan worden gehouden.

13. De verzoeker repliceert dat hij in een brief aan de procureur des Konings in 2006 heeft gewezen op het emotionele belang van het wapen als collectiestuk.

Beoordeling

14. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de feiten waarop de beslissing is gebaseerd en de beslissing zelf. De Raad van State kan slechts een marginale toetsing uitoefenen en kan de beslissing slechts sanctioneren wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer geen enkele andere overheid op grond van dezelfde feiten tot een dergelijke beslissing zou komen.

Zoals bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken, kon de minister van Justitie op basis van de vastgestelde feiten in redelijkheid oordelen dat de karakteristieken van de persoonlijkheid van de verzoeker een mogelijk risico vormen voor hemzelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid.

Het door de verzoeker ingeroepen argument dat het veeleer een collectiewapen betreft met een emotionele waarde, staat er niet aan in de weg dat het gaat om een vuurwapen waarmee de verzoeker hemzelf of anderen in gevaar kan brengen en dat onderworpen is aan een vergunningsplicht. Wanneer, zoals te dezen, de minister van Justitie tot de bevinding komt dat de verzoeker niet over de vereiste persoonlijkheid beschikt en er een risico bestaat op een aantasting van de openbare orde of veiligheid, van hemzelf of anderen, kan dit risico niet ondergeschikt worden gemaakt aan de emotionele waarde die het vuurwapen eventueel heeft voor de aanvrager. Het bestreden besluit is dan ook in dat opzicht niet kennelijk onredelijk.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

15. De verzoeker roept in een vierde middel de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) omdat het bestreden besluit zou zijn gebaseerd op verscheidene processen-verbaal die hebben geleid tot een arrest waarbij hij is vrijgesproken voor bedreiging met of zonder wapen, zodat de beslissing volgens hem niet steunt op geldige motieven. Hij stelt voorts dat de motieven het bestreden besluit niet dragen. Hij voert aan dat de motiveringsplicht is geschonden doordat het bestreden besluit gemotiveerd is op basis van het binnenshuis dragen van een wapen, waarvoor hij opschorting van de uitspraak van de veroordeling heeft gekregen, en op basis van een feit van openbare dronkenschap, waarvoor een minnelijke schikking is betaald.

16. De verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit gestoeld is op het negatief advies van de politie en op de feiten zoals die objectief blijken uit de processen-verbaal. Het bezitten van een blanco strafregister en het toestaan van een gunst door het Hof van Beroep vormen volgens haar geen doorslaggevend element bij de beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker. Zij besluit dat het bestreden besluit afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar en beoordeling van de feiten in de processen-verbaal.

17. De verzoeker repliceert dat voornoemd arrest van het Hof van Beroep en het blanco strafregister objectieve maatstaven zijn voor de beoordeling van zijn persoonlijkheid.

Beoordeling

18. Het middel dat door de verzoeker wordt ingeroepen, komt er op neer dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden doordat het bestreden besluit is gemotiveerd en bijgevolg gegrond is op feiten opgenomen in een proces-verbaal terwijl hij voor die feiten werd vrijgesproken, behalve voor het wederrechtelijk dragen van een ongeladen wapen, waarvoor hij opschorting van de uitspraak van de veroordeling verkreeg, en doordat het bestreden besluit gegrond is op het eenmalige feit van openbare dronkenschap, waarvoor hij na een minnelijke schikking niet strafrechtelijk werd vervolgd.

In het middel beweert de verzoeker eigenlijk dat het bestreden besluit onredelijk is. Het middel valt dan ook niet te onderscheiden van het derde middel waarin een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt opgeworpen. Voor de beoordeling van het middel wordt bijgevolg verwezen naar de beoordeling van het derde middel.

Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien februari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin